

Laurinkostersällskapet

Den 7 mars har vi vår vinterträff på anrika Artipelag på Värmdö. Vi träffas kl 12 och äter en gemensam lunch som var och en betalar. (Dagens soppa kostnar 135kr inkl. moms sen tillkommer kaffe, dryck osv.)

Här kommer ett bidrag av Pekka Karlsson

Trettiofem år i samma båt

I L32:an s/y Corona Aq har jag tillbringat en stor del av mitt liv. Jag har fått fantastiska och ibland otroliga minnen, som jag kommer att bära med mig. Corona Aq är den enda båt som genomfört fem ARC (Atlantic Rally for Cruisers). Det första ARC var 1986 och sedan ytterligare 4 ARC, varav det senaste är ARC+ 2015, det 30:e i ordningen, då vi korades till totalvinnare.

Mitt seglarliv är egentligen inte så långt. I unga år var det motorbåtar, en del med tändkulemotorer. I början av 70-talet blev det motorsegel. En Marina 75 var den sista motorsegelaren. Barbro min dåvarande sambo och jag började åka land och rike runt för att leta efter en pris-

värd och trygg segelbåt. Vi föll för en L32 på Lidingö som ägdes av Calle Bruske. Året var 1984 och vi slog till och köpte båten.

Nästa år gjorde vi vår första lite längre semestersegling. Färden gick till, som vi då

Efter lunchen kommer Kathryn berätta om anläggningen och den konst som är utställd där. Det blir säkert en hel del båtsnack också.

Vi ses!

För er som inte betalt årsavgiften för 2020 vill vi påminna om att betala den snarast möjligt

tyckte, avlägsna Tyskland där vi bl.a. besökte Kiel och Holtenau.

Jag minns än idag haveriet, skörad lättvindsspinnaker någonstans syd om Möns klint. Jag läste en artikel i Yachting World att Jimmy Cornel tänkte starta något som han kallade för ARC (Transatlantic Race) med start i Las Palmas och målgång på Barbados. Året var 1986, jag minns det så väl. Olof Palme blev mordoffer på Sveavägen i Stockholm. Jag hissade flaggan på halv stång i skolan där jag arbetade och så sökte tjänstledighet ett år för att delta i ARC.

Ja, det var början på mitt 35 åriga seglarliv ombord på L32:an Corona Aq i med och motgångar under ca 200 tusen M (sjömil).

Jag började med ARC 1986. Barbro och jag hade pluggat bl.a. astronavigation hos Navis under vintern. Vi klarade att ta och räkna ut positionen med hjälp av middagshöjden men för säkerhets skull lyckades vi köpa en begagnad stor apparat som några gånger om dygnet kunde räkna ut vår position. Systemet kallades för Transit. Vi hade också försett oss med en Sailors radiopejl. Med den kunde man lägga ut bäringen ute till havs på en distans av

ca 600 M. VHF-radion, även den en Sailor, fick man som fritidsbåt inte köpa utan man var tvungen att hyra den av Televerket.

Den 14 juli (Frankrikes nationaldag) passerade vi Calais vid midnatt. Vi såg ett fantastiskt fyrverkeri. Jag undrade varför, men Barbro visste och kunde förklara. Dagen efter tog hon tåget hem från Dover och till sitt jobb på Televerket i Stockholm.

Det blåsiga vädret ville inte bedarra. Jag väntade ett par veckor i Dover tillsammans med ett gäng likasinnade på väg till ett varmare klimat. Så småningom avtog SW-vinden och jag seglade iväg, passerade Ile d'OUessant och in mot Brest i mörker och dis. Som tur var hittade jag en liten hamn med en tom boj som såg ut att vänta på mig. Nästa dag visade sig solen och navigeringen till Brest blev så mycket enklare. Barbro kom med tåget. Några tulltjänstemän kom ombord. De ville kolla alla papper. Den numera enklare hanteringen inom EU existe-rade inte då.

Vi passerade Biscaya och i de lätta vindarna gick tankarna till författaren Inger Alfvén och hennes dramatiska skildring av en seglats här. Inte var det så märkvärdigt att passera den här bukten, tyckte jag. Nej, det var en annan sak som bekymrade mig. Hur och var ska jag hitta en besättning över Atlanten? Så småningom löste sig problemet i Portugal. Där träffade jag Birgitta Silfverhielm, som ville byta båt. Men ytterligare en crew behövdes. Vi tog en liten omväg in till Gibraltar och där träffade vi den läkarstuderande norske gutten Morten, som gladeligen anslöt sig ombord på Corona Aq.

Efter en del intressanta upplevelser i Funchal på Madeira där vi bl.a umgicks med Olle Landsell (Fidra-seglare utan motor). Birgitta, utrustad med färg och pensel, målade vår logotype på muren. Den syntes i mer än 20 år senare.

Många vänner rapporterade att den fanns kvar. Inte undra på det, Birgitta hade förseglat konstverket med en plastyta. Så en avstickare till Teneriffa där huvudstaden Santa Cruz på

den tiden saknade en marina. Vi fick lägga till vid fiskehamnen där det inte fanns någon flytponton.

Vi åkte upp och ned längs kajen med tidvattnet.

Till Las Palmas fick vi med ett par liftande ungdomar. Lugnt väder men ändå gick storfallet av, det visade sig att wire-dimensionen var alldeles för klen.

I Las Palmas blev det en ganska hetsig period. Sjökort över Atlanten och Karibien skulle skaffas. På den tiden gick det så till att någon båtkompis hade det man sökte. Det var dock inte tillåtet att kopiera men det fanns spanjorer som gärna ville tjäna en slant så det blev snart en packe kort. Sedan skulle båtarna genomgå säkerhetsbesiktning. Det var ganska enkelt men ändå en del jobb. Gwenda Cornell (Jimmy's fru) stod för besiktningsuppgiften. Hon var mycket sympatisk och resonabel vad som gällde eventuella brister.

ARC-starten 1986 var vindmässigt väldigt lugn. Las Palmas radio kallade på oss för ett samtal och så kom det en oväntad våg. Förluckan stod öppen och Birgittas nytvättade kläder blev saltdränkta. Ett annat starkt minne från den 21 dygn långa seglatsen var att en styrwire gick av. Rorkulten fick gå an som reservstyrning, ingen autopilot. Vi hade en vecka kvar till Barbados. Det var bara att handstyra. Morten gillade det. Han var ju van från sin sköte i Norge.

Under sista veckan ersatte radiopejlen sextanten. Vi kunde hålla rätt kurs på målet.

En katamaran "Running Claud" vann den första ARC på 14 dygn Las Palmas-Barbados. Vi kom i mål och var överlyckliga för det. Guinness book of Records noterade "flest samlade båtar över Atlanten" Året var 1986. Tror vi var ca 150 deltagare i det första ARC.

ARC har varit en betydande del av vårt seglarliv med "Corona Aq". Barbro har varit med i 2 ARC+ (via Cabo Verde till St. Lucia). Till det 10:e ARC 1995 blev vi inbjudna av Jimmy Cornell.

Anders Rapp och Arne Bertilsson tillhörde den rutinerade besättningen. Speciellt Anders som kunde räkna ut vårt handikapp förväntade sig med spänning slutresultatet i Rodney Bay. Vi vann inte men hamnade på en hedersamtredje placering i klass G, inte illa det heller.

2001 var det dags igen med tjänstledighet under ett år. Ny besättning var Tomas Nilsson (TBK:are) och kusinen Göran Hellman (ICA-handlare) från Kalix.

Varför jag nämner ICA-handlare beror på en kul grej. Göran hade bl.a. vakuumpförpackat bröd för ett halvår med sig från Kalix. Det nya vindrodret Sailomat havererade första dygnet från start och gick inte att reparera. Nu hade jag skaffat SSB-radion, så med den kunde vi kontakta Stellan Knöös i Kalifornien. Reservdelarna väntade på oss i Rodney Bay när vi kom i mål på sjunde plats.

Kanske jag hade påverkat nya chefen för World Cruising Andrew Bishop något då jag förespråkade för ett delmål på Cabo Verde.

Året 2013 var ARC uppdelad i ARC och ARC+ med 2 veckors tidsskillnad till starten i Las Palmas. Det var bara 70 deltagare i ARC+ 2013 där vi var med. Det var spännande att få några dagar i Mindelo. Den här gången på första leg hade vi problem med Furlexen. i rullningen kunde vi inte fixa förseglet utan hade bara storen några dagar. Så placeringen i delmålet i Mindelo var inte så bra, men Barbro, Tomas och jag, kämpade på och hade kul. Inför starten till leg 2 var förseglet i ordning. Vi fiskade alltid när vädret tillät. Den här gången blev det mycket fisk. Nästa gång ska vi ha en frys ombord, tänkte jag.

2015 hade ARC 30 års jubileum. Vi var inbjudna att delta. "Corona Aq" fyllde 50 år. Vi ska satsa allt för att vinna tyckte Tomas, som åtog sig att vara fördäcksgäst. Ombord var också Barbro som navigatör.

Vi kom till Mindelo med ARC+, men problemen med genuafallet fortsatte. Vi fick tag på en riggare i Mindelo men det hade varit hård vind på leg 1 så många medtävlande hade skador

att reparera. Startdagen kom och riggaren satt uppe i masten. Startskottet gick när riggaren var på väg ned! Nu gäller det, aktertampen får ligga kvar. Betalningen, hinner vi inte! Vi får skicka pengar från St. Lucia. Vi kom iväg, hissade segel före startlinjen. Vi klarade det!

Vinden var frisk vid omstarten från Mindelo. Flera båtar hade problem och några var tvungna att vända. Vi hade god fart med full stor och spirade genua.

Efter några dagar valde vi en något sydligare kurs än de flesta andra. Det visade sig ge en fördel, vi gjorde fortfarande bra fart och efter en vecka kunde vi återgå till rätt kurs och behålla farten.

För att kunna få ombord fisken från släplinan kom vi på att starta motorn och lägga in backen för att minska farten. Det gick, förlusten av farten var marginell. Glädjen dock stor, när vi fick upp fisken i sittbrunnen. En Blue Marlin var på 18 kilo. Frivaktens jobb var att rensa fisken, portions-förpacka och lägga i frysen. Efter målgången fanns det fisk som vi kunde dela ut till goda vänner.

Sista natten före målgång hände en olycka. Vi fick en oplanerad gipp. Jag satt för nära storskotet, som tog i ansiktet, men som tur, jag repade mig efter omplåstring och bandage.

På SSB-radion fick vi de andra båtarnas positioner. Klockan 11 UTC var en helig tid, rollcall-tid som alla ombord var spända inför. Den vanliga frågan efter plottning på kortet var. Hur många har vi lämnat bakom oss senaste dygnet.

Efter rundningen av St. Lucia norr ifrån dök en helikopter upp som följde oss till målet. Det var ett filmteam. Sista biten bommen ned och sedan bara en sträckbog till målet.

En vecka senare kom så prisutdelningen. Vi korades som totalvinnare av ARC+2015. Vilken grej som vi alla tre ombord kämpat för så mycket. Det blev också finalen på min tid som deltagande i ARC.

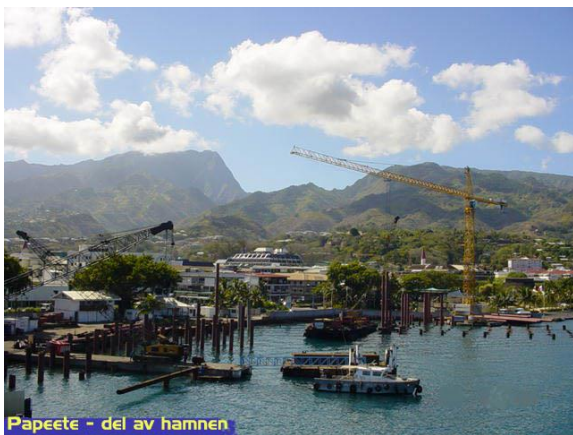
Pekka Karlsson

Här fortsätter Åke Somnells jorden-runt-segling med Miss My

Tahiti

På tisdagsmorgonen ligger en stor ketch och väntar på sin plats. De hade kommit in sent på natten och det var deras plats vi lagt beslag på. Det är en lokal båt och vi ber om ursäkt för intrånget. Det är OK – inga sura miner!

Vi går över och ankrar vid "fattigkvarteren" väster om General de Gaulle-monumentet. Birgit har feber och influensasymptom, så hon får "ligga pall" medan jag tar mig in till myndigheterna för inklarering. Immigration, tull och hamnkapten finns i samma hus. En massa papper att fylla i som vanligt, men inga problem utöver att vi bara får stanna fem dagar utan att erlægga "bond". Det innebär att man skall deponera pengar motsvarande kostnaden för flygbiljett hem till Svedala. Det stämmer alltså inte med beskedet vi fick på Nuku Hiva. Vi har inte tänkt oss att exercera med så mycket pengar, så det får väl bli en kortare vistelse här. Jag berättar att vi behöver få vår autopilot reparerad och det verkar möjligt att vi får stanna erforderlig tid för den saken.

Jag hittar en elektronikfirma "Marine Cortail" som tror sig kunna reparera "Karlsson" – men den kan inte bli klar förrän nästa tisdag så vi räknar med att behöva lite dispens för utklareringen. Det kan nog också behövas för att Birgit skall hinna bli kurerad. Jag besöker svenska konsulatet, där en hel del post väntar.

Bengt Danielsson "Resare-Bengt" var tidigare svensk konsul här. Han är ju kritisk mot franska kärnvapenproven, vilket inte faller fransmännen på läppen så han fick inte behålla det jobbet. Nya konsuln heter Michel Solari och är tahitier. Han är inte hemma vid första besöket, så jag hoppas träffa honom senare. Jag gör ett försök att ringa Bengt Danielsson, som bor nära Papeete – men inget svar.

Jag träffar på ett engelsk/kanadensiskt par, Derek och Jill, på en 30-fotare. De har symaskin och Derek lovar att lappa våra genuor, som blivit nötta mot pulpit. Det har hunnit bli torsdag 15 maj när jag knallar över till Derek med seglen. Vi har haft gråmulet väder med en del regn några dagar. En kanadensare, som skall segla hem via Hawaii har legat vid sidan om oss och väntat på bättre väder. Nu har dom tröttnat, drar upp kroken och sticker iväg.

Birgit har fortfarande lite feber men inte så ont i kroppen längre, så det verkar vara på bättringsvägen. Jag söker Bengt Danielsson igen och nu svarar hans hustru Marie-Thérèse. Hon är nyss hemkommen från Kanada och Bengt är hemma i Sverige.

M-T skall till Paris imorgon, så det blir tyvärr inget sammanträffande. Vi pratas vid en stund och hon ger goda råd om Birgits "flunsa" och de sår vi fått på benen. Hon tror att alltsammans härrör från elakingarna no-nos på Marquesas.

Len dyker upp på 20-metersbandet – stark som vanligt. Han är intresserad av hur det "verkligen" är här i paradiset. Är flickorna så vackra, som reklamen ger vid handen? Jag svarar att jag egentligen inte har tillstånd att titta på vackra flickor men att jag möjligen kan utverka ett sådant för att stilla Len's nyfikenhet. Jag frågar Birgit och får OK. En utförlig rapport utlovas.

Fredag 16 maj. Birgit är glädjande nog bättre, så vi tar oss iland tillsammans. Vi ringer Thomas Cook Travel på Fiji och undersöker alternativ för resor och priser för Birgits

hemresa. Det blir nog så att vi ringer och bokar på måndag. Vi ser oss kring i staden, handlar lite och duschar nere vid småbåtskajen.

På kvällen går vi till Matavai Hotel och ser en show med Polynesiska folkdansare. Riktigt bra med fart och fläkt. Birgit engagerades som hulahuladansös med uppskattat resultat, även om hon väl inte har kullagren i höfterna lika välsmorda som de inhemska proffsen. Vi äter en buffémiddag av det mäktigaste slaget. Smakar det så kostar det – men trots allt värt priset!

Gauguin-målning

Syttende maj!

Tyvärr har vi ingen norsk flagga att hissa. Nere på sydkusten finns det omtalade Gauguin-museet och vi finner dagen lämplig för ett besök. Alltså beger vi oss till busstorget och hittar en "buss" som går ner till Papeari, där museet finns. Bussen är en konverterad lastbil, fylld med glada ortsbor. Alla är nyfikna på vad vi är för figurer. En skumpig men rolig tur följer.

Väl framme går vi först genom "Botaniska trädgården" – en kostnad som vi kunde ha besparat oss. Museet är emellertid intressant och välordnat, även om där finns endast ett fåtal enklare originalverk. För övrigt är det reproduktioner.

För återfärden står vi och väntar på "bussen" då Derek och Jill, de med symaskinen, kommer förbi tillsammans med en tahitisk dam som

skjutsar omkring dem. Vi får ansluta oss till sällskapet och blir bjudna på en trevlig sightseeingtur och åter tillbaka till Papeete.

Det är pingstdagen 18 maj. Vi hade tänkt oss en tur ut till Pt. Venus med fyren som ledde oss vid ankomsten. Platsen har fått sitt namn efter det tillfälle i juni 1769 då James Cook etablerade en observations-station för att iakttä planeten Venus' passage av solen.

Med på den äventyrs-fyllda färden var bland andra Daniel Solander, pitesonen som blev världsberömd som botaniker och zoolog. Det blir dock inget av med den tilltänkta bussresan, allt är "nerstängt" på helgdagarna. Vi lyckas återigen få lift med en vänlig "värmlänning" och kan ta oss en titt på den berömda platsen.

Åter på båten snackar jag med Birger i Arizonaöknen och vi skriver några brev.

Måndag morgon och glada i hågen tar vi oss iland för en del inköp. Men tusan också, det är ju annandag pingst! Fortfarande helgdag och igenbommat! Då får det bli lite översynsjobb "som omväxling". Utbordaren har varit krasslig på sistone och vägrar nu helt att starta. Glen och Dale från Texas mötte vi redan på Marquesas, de har en trimaran och Dale har varit motormek. Kanske han vill ta sig en titt? Jo, Dale går utan tvekan lös på motorn men konstaterar att det är fel på kondensatorn. Inget att göra åt idag

Idag tisdag skulle "Karlsson" vara klar men så är ju inte fallet. Leverans vid kajen i kväll klockan 18.00 gäller! Jag tror på det och tar rundan till myndigheterna för utklarering med

avgång imorgon onsdag klockan 06.00. Vi får *inte* tillstånd att gå till Bora Bora som vi tänkt, i så fall gäller det att klämma fram erforderlig *bond*. "Tullgubben" på plats tycker att det är löjlig byråkrati, men kan inte göra något åt saken.

Birgit går en "shoppingrunda" under tiden och tillsammans går vi sedan och bokar biljett hos Cook Travel för Birgits resa Suva-London. Jag går till Glen för att hämta utbordarn. Han är inte klar med den, men har i alla fall fått den att gå någorlunda. Den låter förkyld, hostar och fräser. Kanske är det vatten i bensinen? Jag får väl plocka fram medicinlådan!

Vi går så till konsulatet där vi har ett långt samtal med vår konsul Mr Solari. Han tycker att vi skall gå till Bora Bora oavsett vad dom säger på tullen. "*Om någon bråkar så ring mig, så ordnar det sig.*" Brev väntar från Helena, Tuve och Försvarshögskolan.

En ung man vid namn Christian kommer förbi med "Karlsson", men den är *inte* klar. Vi kom överens om att de skulle göra ännu ett försök och att vi kollar läget via VHF kanal 76 klockan 12.00 imorgon. Man måste vara flexibel, vilket vi hoppas även tull och andra myndigheter är, trots den bestämda avgångstiden.

Vi går ut för att äta middag på en sk "roulotte". Det finns många sådana "rullande restauranger", främst kinesiska i centrala Papeete, där man för en billig peng kan få en utmärkt måltid. Förutom god mat bjuds man på en speciell och verkligen internationell atmosfär. Här träffar vi Istvan Lengyel, en ungersk/ amerikansk kemiprofessor på St. John's University, NY. Han blir heltänd när han hör om vår resa och vill absolut komma med och bese båten. Det får han göra när vi avslutat vår måltid. Tiden har runnit undan så det blir ett kort besök. Han vill återkomma imorgon för mera information.

Dagen har varit regnig. En cyklon härjar nere vid Rarotonga på Cook Islands och här talas om El Niño-år. Vi tror inte så mycket på det ryktet, har i alla fall inte hört något på nyhets- eller

väderrapporter om att det skulle vara El N-år. Däremot har vi hört att Rarotonga är stängt för segel-båtar på grund av arbeten i hamnen.

Onsdag 21 maj. Vi "förhalar" in till kaj för att fylla på vattenförrådet. Under tiden kommer Christian förbi och förklarar att nu skall han jobba med "Karlsson" och att det nog skall var klart till klockan 16.00. Fan tro't. Nu räknar vi i varje fall inte med avgång idag.

Istvan dyker upp på kajen och är ombord en stund, han vill träffa oss senare i kväll. Ja, vi är ju kvar och han är en trevlig fastän lite udda person, så det går bra.

En annan udda person är ensamseglande amerikanen Anthony som kommer ombord för en fika och lite snack. Ja, det är väl inte så "lite" snack, det märks att han varit ensam en längre tid och har behov av att prata av sig. En annan som kommer ombord och hälsar på är en svensk kille, Pierre Söderström från Gamla Stan.

Så kommer Christian och en kompis äntligen med "Karlsson" som påstås vara reparerad nu. De begär 40 US\$, vilket jag tycker är i saftigaste laget. Dessutom verkar den reagera långsamt då jag snabbtestar i båten. Resultat: jag betalar 20\$ - vilket alla tycks vara belåtna med.

Under tiden vi klarar av "Karlsson-affären" kommer Istvan tillbaka med en flaska rödvin. Det är ganska kul att diskutera med honom, en synnerligen mångkunnig person men i vissa avseenden naiv för att vara professor. Han har lite svårt att förstå hur vi klarar el-försörjningen ombord och han har en vinklad uppfattning om färgade personer i USA.

När vi så äntligen är ensamma ombord kan vi pusta ut och känna att vi är klara med Tahiti och beredda att fortsätta vår färd imorgon. Dagarna här har varit något "stökiga" men intressanta. Vi kommer att följa konsulns råd och siktar på Bora Bora, en tripp på kanske tre dygn, vilket ju inte kräver att allt är bunkrat till max.

Papeete - Tahaa

Torsdag 22 maj. Jag gör ytterligare en koll av "Karlsson" innan vi lämnar Papeete och konstaterar att kompasshuset sitter felaktigt monterat. Jag får det hjälpligt åtgärdat och klockan 08.45 har vi kastat loss och styr ut för att runda Moorea. Det är stiltje men kraftig dyning och motström, så färden är rullig. Lufttrycket är högt så förmodligen är stabilare väder att vänta efter några "blöta" dagar. Nackdelen är att det ju också kan betyda sämre med passadvind.

Norr om Moorea kommer en nordostvind, så efter fyra timmars motorgång kan vi ta upp stora genuan och njuta av en stabilare gång. Fortsättningen av dagen, liksom natten, är lugn. Vi gör cirka fyra knop och "Styrbjörn" sköter kurshållningen fint.

Raiatea siktas på morgonen. Vinden är nu svagare och det står klart att vi inte kan nå Bora Bora under fredagen så vi inriktar oss att gå in till Tahaa, en ö som ligger strax norr om Raiatea. Vi kommer in i lä bakom Raiatea, så det blir motorgång de sista timmarna fram till Tahaa. Passet in i lagunerna är väl utmärkt med stora ens-märken i land. Tidvattnet är på väg ut så vi går långsamt in och ankrar med fören mot en cementbrygga nedanför kyrkan i Tiva, som huvudorten heter.

Som vanligt är när vi kommer till en ny plats, får vi strax besök av ungar från byn.

Mot Tahaa med Bora-Bora i bakgrunden

Vi har kvar ett litet lager av Flygvapnets pennor och nyckelringar som jag fick av Ulf Lindström på Flygstaben innan vi åkte och vi

delar ut några till barnen. Borde kanske ha varit lite mera försiktig, det dröjer inte länge förrän byns alla skolungar kommer och så är karusellen igång. Speciellt pennor är eftertraktat, men vi är ju tvungna dra en gräns.

Jag har ett perfekt "radiokör" med Len, alltmedan ungarna storögt tittar på. En stund efter det att barnen lämnat bryggan kommer en liten flicka tillbaka. Hon visar upp nyckelringen hon fått och säger: "Que e'ce vous avez donné à Gustav?" Han hade fått en kulspeppenna och nu vill hon byta! Det går an.

Inga "officiella" personer syns till och vi letar heller inte efter dem. Vi tar emellertid en liten promenad iland. Det finns en liten livsmedelsbutik i närheten, där vi kompletterar några varor. Så jobbar jag åter med Karlsson under kvällen, men kompasshuset vill inte rotera som det bör. Vi upplever för övrigt en fantastisk tropikkväll! Det är fullmåne och borta i nordväst ser vi Bora Bora som en mörk skugga mot horisonten.

Det är lördag 24 maj och vi bereder oss på att ta det lilla hoppet över till Bora Bora. Vi köper färskt cocos-bröd i butiken. Redan före frukost kommer Paul, en energisk 10-åring, på besök. Han vill uppenbarligen också ha en penna, men han är inte rakt på sak utan säger att han gärna vill rita, samtidigt som han tittar åt behållaren med pennorna. Paul får sin penna och dessutom frukost. Han äter 3 – 4 mackor med god aptit.

Bora Bora

Turen över till Bora Bora innebär en del motorkryssande i vind som alltmer vrider emot. Bora lär betyda vacker, så vi förstår meningen med att dubblera uttrycket. Atollen är också ofta beskriven som pärlan i Söderhavet.

Bora Bora befolkades av Polynesier på 800-talet och Captain Cook "upptäckte" ön 1777. Cook lärde sig att, åtminstone rudimentärt, tala och förstå polynesiska och fick därigenom del av hur öborna byggde och seglade sina kanoter, hur de navigerade med hjälp av himlakropparna.

Fortfarande är det ett hett diskussionsämne hur ett "stenåldersfolk" kunde navigera sig över världens största hav med de förut-sättningarna. Thor Heyerdahl hade ju sina teorier som han försökte bevisa 1947 genom att segla flotten Kon-Tiki från Sydamerika.

Under andra världskriget var Bora Bora en amerikansk bas med förråd för flyg och flotta. Flygbasen uppe på den norra "motun" byggdes ut", liksom en del andra försvarsanläggningar. Ön var dock befriad från fientliga attacker.

När vi närmar oss söderifrån ser vi ringrevet tydligt på långt avstånd. Den enda passagen in till lagunen - Teavanui Pass – finns på den västra sidan. Det är inga problem att hitta in och länsa i den ljusare turkosblåa lagunen ner till Hotel Oa-Oa, där vi hittar en ledig gästboj. Oa betyder lycklig på polynesiska. Är man mycket lycklig är det alltså bara att dubblera!

Vi stannar tre dagar på Bora Bora och fördriver tiden med att se oss om, bada, snorkla och frekventera Oa-Oa's bar. Snorklingen vid revet blir dock en besvikelse. Korallen har tydligen tagit stryk, reven är grå och färglösa jämfört med t ex Ahe. Vi handlar bensin och lite livsmedel hos en kines. Allt är dock oerhört dyrt och anpassat efter amerikanska dollarturister, så för oss blir det bara det nödvändigaste.

Fortsättning följer i nästa nummer.

L32:an s/y Corona Aq

Blankett för betalning via Privatgirot

Meddelande till betalningsmottagaren

Årsavgift för Laurinkostersällskapet 2020

Namn _____
Adress _____
Postnummer _____
Telefonnummer _____
Mailadress _____
Båtens _____
Modell _____

PLUSGIRO INBETALNING/GIRERING A

Till PlusGirokonto/personkonto

4683575-7

Betalningsmottagare (endast namn)

Laurinkostersällskapet

Avsändare (namn och postadress)

Svenska kronor

öre

150,00